

Humanum est errare.

Quid mihi s^ep^e vagum sic jactat *Homerus Ulyssem?*
 Quid mihi Dulichius *Gracia* vana rates?
 Errores *Ithaci* qui rettulit, *errat Homerus,*
 Cæcus at errorē non videt ipse suum.
 Errores habeo ipse meos, ego dicar *Ulysses,*
 Ipse sum variis fluctibus acta ratis:
Syrenum audivi cantus, & pocula *Circles*
 Gustavi, & *Scylla* vidi ululasse canes.
 Terrafq;*s*, tractufq;*s*; maris mens devia lustrat:
 Se tamen hæc, *Ithacam* deseruitq;*s* suam.
 Dum neglecta domi ratio sedet, & sibi constat,
 Olim ut *Penelope*, conjugis orba sui:
 Quantæ animis tenebra? quām sunt vaga pectora no-
 Quām veniunt dubio gaudia nostra pede? (bis)
 Non satis ad lucem celestis sustulit ignis
 Iapetoniades; cæca caterva sumus.
 Incerto lapides jactū post terga reliquit
 Dencalion, hinc nos mobilis error agit.
 Tecum in *Crete* sumus & nos carcere, *Thesen;*
 Non est, qui nobis *Gnossia* fila dabit.
 Palantes æternā homines in nocte vagantur;
 Illis nec lux est ulla, nec ulla dies.
 Mobilis est tellus, variisq; impellitur undis,
 Ut natat æquoreis Insula *Delos* aquis.
 Hinc homines patriæ mores ut s^ep^e sequuntur.
 Errant, & centro turba misella carent.
 Erravit *Titan*, qui nos de pulvere fingens
 Finxit ad instabilem pectora nostra rotam.

E R G O

Errare humānum est, hoc qui negat, indè fatetur:
 Errat enim, & tacitus, dum negat, ipse probat.

Planeta fūnt animati.

Quæ vitam eripuit rabies animamq; *Planeti*?
 Et dedit immerita sidera tanta neci?
 Non illi anguipedum gladiis cecidere gygantum;
 Confecti senio nec periere suo.
 Notum est *Tartareo Saturnum* in carcere claudi;
 Nondum at carnificis sensit adesse manum.
Impiter Ætheria qui maximus arbiter aulæ
 Dans aliis animam, perdidit ipse suam?
 Non armis illum *Enceladus*, non fraude *Lycaon*
 Occidit, torvi nec fera jussa patris:
Nectaroneo Iovi Ganymedes toxicā vino
 Miscuit, aut fulmen sensit an ipse suum?
Mercuriu vivit, nec adhuc quiesceratur in yndris,
 Tot nisi damnatum fulta dedere cruci.
Mars Diomedeo qui penè occisus ab iectu
 Vivit, & in toto conscius orbe furit.
Phabu cum medicā tam sit præclarus in arte,
 Credibile est illum non potuisse mori:
 At dum *Luna* suas agitat per sidera bigas
 Pallida quod fuerit mortua visa tibi est?
 Est & viva *Venus*, pulchræ nec imago puellæ;
 Nec statua est, qualis *Pygmalionu* amor:
 At quicunque negas animam vitamq; *Planeti*,
 Mortua in amplexu sit *Venus* vsq; tuo:
 Atq; iterum coēant *Mezenzi* corpora, vivis
 Mortua, si fuerit non animata *Venus*.

E R G O

Quamvis perpetuā damnantur nocte *Planete,*
 Vivunt, atq; animam cuncti habuere suam.

